

так ненароком трусонуті б совістю
посиплються крізь пальці
луска незв'язних задумів
скляні окрушинки душі
надії павутинним волокном
полатані
цвілі обривки обіцянок
і міріяди мозкових
без'ядерних клітин

а далі — цокіт часу
хто скаже
чи вистачить все те добро
на паливо нам щоб колись
добратися до себе

Збірка « [Щодень щокрок](#) ».